ANNE LÜCK

STŘÍBRO & JED

ESENCE VZPOMÍNEK

YOUNG ADULT ROMANTASY

PŘELOŽILA ROMANA HÁJKOVÁ

STŘÍBRO & JED

Silver & Poison, Die Essenz der Erinnerung
© 2023 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí býtrozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Romana Hájková, 2026
Cover © Zero, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7211-7 (pdf)

ANNE LÜCK

STŘÍBRO & JED

ESENCE VZPOMÍNEK

DÍL DRUHÝ

přeložila
Romana Hájková

KING COOL

Pro dřívější Anne...
Často jsi pochybovala,
jestli se ti tenhle sen podaří splnit.
Ale nikdy jsi nepřestala psát.
A podívej se na nás teď.

1

ADAM

Zahara Kennedyová křičela, jako by jí do těla zatnul drápy sám ďábel.

Křičet začala ve chvíli, kdy vtrhla do salónu budovy, ve které se konala svatební hostina její dcery, a spatřila tam na zemi ležet její bezvládné tělo. Křičela, když držela mladou ženu se stříbrnými rty a mrtvolně bledou kůží v náručí. Křičela, když kolem ní propukl rozruch a lidé se domáhali toho, aby chytili vražedkyni a zavolali policii a sanitku. A křičela i ve chvíli, kdy už bylo Islino tělo odvezeno a hosté byli posláni domů. Křičela, i když v domě už zůstalo jenom služebnictvo a nejbližší rodina. Její křik plný zoufalství a nenávisti se rozléhal v nekonečných chodbách budovy.

Obličej měla rudý, v očích se jí třpytily slzy, ale nevypadala smutně. Působila neuvěřitelně vztekle. Ještě nikdy jsem neviděl rozzuřenějšího člověka.

„Najděte tu holku, to pekelné stvoření, detektive Hayesi," ječela, až se lampy nad našimi hlavami třásly. Křičela tak, že už začínala být ochraptělá. „Najděte ji a přiveďte sem,

nebo přísahám Bohu, že to udělám sama – a pak ji rozdrtím na prach."

Díval jsem se na Zaharu Kennedyovou, na její ruku, kterou se opírala o stěnu, jako by hledala oporu ve svém nekonečném vzteku. Vnímal jsem každý pohyb jejího těla. Třas svalů, škubání v obličeji, chvění rtů. Nemohl jsem s tím nic dělat. Od doby, kdy jsem byl v armádě, hledal můj mozek u osob, se kterými jsem měl co do činění, automaticky slabá místa, malá přiznání nejistoty. Ale Zahara Kennedyová nebyla nejistá. Každé vlákno jejího těla bylo naprosto neochvějné a odhodlané.

Byla rozhodnutá dostat Avery do rukou a roztrhat ji na kousíčky za to, co udělala její dceři. Ale instinkt mi říkal, že tu je ještě něco. To, jak se jí třásly prsty, jak se jí klepal hlas… Nebyl v ní jenom smutek a vztek.

Ona se bála. A já jsem nevěděl čeho.

Takže jsem udělal to samé co vždycky. Narovnal jsem se, zvedl bradu a pevně se na ni podíval. Opětovala můj pohled, aniž by ukázala sebemenší známku slabosti. „Najdu Avery Bishopovou." Můj hlas zněl chladně dokonce i mým uším. Naučil jsem se, abych takhle zněl vždycky, i když uvnitř mě zuřila bouře, která hrozila strhnout všechno, co jsem považoval za důležité. Jako například teď. „Ale důrazně vám radím, abyste nebrala spravedlnost do svých rukou. A zvlášť ne dokud si nebudeme absolutně jistí, že to opravdu udělala Avery."

V jejích tmavých očích jsem viděl čirou nenávist. „To má být vtip, detektive? Oba víme, že to udělala."

Zkřížil jsem ruce na prsou a zhluboka se nadechl. „Pokud o tom máte nějaké důkazy, žádám vás, abyste mi je předala. Hodně mi to usnadní práci."

Znovu se jí roztřásla ramena a pevně sevřela rty. Nic dalšího už ale nedodala. Co by taky měla říct? O Averyině vině

samozřejmě neměla žádné důkazy. Dokonce jsem pochyboval, že vůbec věděla, co se Isle stalo.

Ale já jsem to věděl. To, jak vypadají oběti Toxiků, jsem viděl na vlastní oči. Viděl jsem, jak vypadala Averyina oběť. A pomyšlení, že by Avery udělala Isle totéž, co mojí sestře, bylo skoro nesnesitelné. Bylo to, jako by mi někdo vrazil do břicha nůž.

„A teď mě prosím omluvte, paní Kennedyová. Rád bych pokračoval ve vyšetřování," řekl jsem klidně, přestože jsem se tak vůbec necítil. Nezastavila mě, asi proto, že neměla žádné argumenty. Podařilo se mi kolem ní projít se vztyčenou hlavou, ačkoli jsem měl kolena jako z gumy.

Když jsem kráčel temnou chodbou, všechny ty vzpomínky mi málem vyrazily dech. Ale šel jsem dál, i když jsem v duchu znovu viděl svoji sestru. Emily ležící nehybně na podlaze, její rty se stříbrným nádechem a mrtvolně bledá pokožka.

Vypadala stejně jako Isla Kennedyová před pár hodinami.

Až venku, mimo dohled Kennedyových a kohokoli z jejich zaměstnanců, jsem si dovolil okamžik slabosti. Zabočil jsem do postranní ulice a opřel se rukou o zeď přesně tak, jak to před chvílí udělala Zahara Kennedyová.

I když jsem se snažil soustředit na ulici, do které jsem zahnul, moje myšlenky divoce vířily. Před očima se mi znovu a znovu objevovala smrtelně bledá tvář Avery schoulené na podlaze salónu s Islou v náručí. Její pohled, který byl tak zoufalý, že skoro nahlas křičel o pomoc. A taky tvář Isly, která vypadala úplně jako moje sestra. Tenkrát, když jí Avery vzala život.

Do reality jsem se vracel jenom pomalu. Bohužel s ní přišla i bolest. Utrpení, které se mi šířilo celým tělem, až jsem musel silně zarýt prsty do kamenné zdi domu. Než jsem je

stáhl, zhluboka jsem se nadechl… a potom jsem sevřel krvácející ruku v pěst.

Ano, najdu Avery Bishopovou a prošetřím tohle zvěrstvo. Bez ohledu na to, co to bude obnášet. Bez ohledu na to, co to udělá se mnou, s ní a s naší budoucností. Najdu pravdu. Ať to stojí, co to stojí.

2

AVERY

Ujížděli jsme s Rykerem po dálnici a před očima se mi míhal obzor za zdánlivě nekonečnou pustinou. Nevěděla jsem, jak dlouho jsem bezmyšlenkovitě zírala do zapadajícího slunce. Připadalo mi to jako celá věčnost a zároveň jsem měla pocit, jako by neuplynul vůbec žádný čas. V duchu jsem pořád slyšela křik a cítila, jak mě pevně svírá Rykerova paže a táhne mě tmou a labyrintem lidí ven. Taky jsem viděla Islu, svoji nejlepší kamarádku, jak leží v mém náručí. Kolem rtů měla stříbrné žilky a ústa lehce pootevřená, údivem nebo úlekem. Její paže byly studené. Strašně studené.

Otřásla jsem se a Ryker se na mě hned otočil. Vnímala jsem, jak moc je napjatý. Od chvíle, co jsme utekli z Isliny svatební hostiny a odjeli jeho autem, jsme spolu nepromluvili ani slovo. A dokonce i teď jsme si vyměnili jenom rychlý pohled. Pohled, ve kterém byly tisíce otázek, ale ani jedna odpověď.

Ryker se zhluboka nadechl a podíval se na mě, jako by hledal rány, které tam nebyly. Nebo možná byly, ale nebyly

vidět. Hořely uvnitř mě jako oheň, který jsem nedokázala uhasit. A který možná nebude uhašen nikdy. Než se jeho oči znovu soustředily na dálnici, krátce spočinuly na mých šatech.

„Dáme si malou pauzu." Jeho hlas zněl chraplavě, jako by nepromluvil celé věky. A možná to tak i bylo, protože moje vnímání času jako by úplně zkolabovalo.

Snažila jsem se potlačit strašlivé obrazy, které mě pravděpodobně budou pronásledovat po zbytek života. Odstrkovala jsem do hlubin zapomnění Islin zoufalý obličej, když mi říkala, že všechno byla lež. Že její rodina obětovala Toxiky, jako jsem já, aby si udržela svou moc, a proto se nacházím ve velkém nebezpečí. Nechtěla jsem už vzpomínat ani na její ochablou neživou tvář a dotyk studených paží. Místo toho jsem v duchu formulovala otázky. Přemýšlela jsem, na co se mám zeptat jako první a na co možná vůbec ne, protože bych odpověď neunesla. Nakonec jsem se rozhodla pro tu, kterou jsem měla položit už dávno a kterou jsem dosud z důvodu svojí otupělosti po našem překotném útěku nevyřkla: „Kam vlastně jedeme?"

Ryker stiskl rty a sevřel volant tak pevně, až mu zbělely klouby. Po chvíli váhání odpověděl: „Na bezpečné místo."

Pomalu mi začalo docházet, že jsem k němu do auta možná neměla nastoupit tak zbrkle. A bez jakýchkoli otázek. Aniž bych se zamyslela nad tím, proč už nepracuje pro Islinu rodinu nebo proč ho hledá policie. Ale když jsem se od něj odvrátila a zaměřila svůj pohled znovu na dálnici před námi, uvědomila jsem si, že necítím strach. Vlastně jsem necítila vůbec nic.

„A ty mi neřekneš, kde to bezpečné místo je, že?"

„Uvidíš, až tam dorazíme."

„Možná bys mi to mohl říct dopředu a připravit mě na to."

„To nemůžu. Je mi líto, Avery."

Zamračila jsem se a podívala se na něj. Všimla jsem si kolmé vrásky mezi jeho obočím. Zdálo se, že je ještě napjatější než před chvílí. Skoro jako by trpěl fyzickou bolestí.

Krátce na mě pohlédl. „Budeš mi muset věřit."

Uniklo mi bezděčné odfrknutí. „Copak můžu?"

Ryker se pousmál, ale jeho tvář okamžitě zvážněla. „No, myslím, že přibližně před dvěma hodinami jsem tě zachránil z dost prekérní situace. Vzpomínáš?"

Dvě hodiny. Takže takhle dlouho už jedeme mlčky po dálnici a vzdalujeme se New Yorku. Oba jsme se během té doby snažili celou situaci zpracovat. Nemohla jsem uvěřit, že jsem tak dlouho mlčela a na nic se nezeptala. Na vině byl pravděpodobně šok, který jsem utrpěla.

Před mým vnitřním zrakem se znovu začaly odvíjet hrůzné výjevy posledních hodin bez ohledu na to, jak tvrdě jsem je odstrkovala. Nehybná Isla v mojí náruči, zasažená magií, o které jsem si myslela, že ji ovládám jenom já sama. Zabitá mužem, kterého milovala, důvěřovala mu, a dokonce se za něj právě provdala. Po zádech mi přeběhl mráz.

„Nicholas." To jméno jsem vydechla doslova s odporem.

Ryker okamžitě vydal zvuk, který ze všeho nejvíc připomínal divoké zavrčení. „Ano, já vím." Překvapilo mě, kolik bylo v jeho hlase vzteku. To bych od pohodového Rykera, který měl vždycky v zásobě nějaký vtípek a se svojí nadřízenou mluvil tak nenuceně, opravdu nečekala. Jeho oči, v nichž skoro nikdy nechyběly jiskřičky smíchu a radosti, teď doslova hořely nenávistí. „Byl jsem tam," vyštěkl. „A viděl jsem, co udělal."

Ta žhavá magie, která z něj prýštila, otrávila Islu. Magie Toxiků, jako jsem já. A proto si teď všichni myslí, že jsem to strašné zvěrstvo spáchala *já*. A myslí si to nejspíš i Adam

Hayes. Domnívá se, že jsem to Isle provedla *já*. Že jsem ji zabila stejně jako jeho sestru.

Opřela jsem se o sedadlo a cítila, jak mě opouští poslední zbytky energie. Teď, když už se vyplavil všechen adrenalin, zůstaly jenom závrať a strach.

„Vůbec nic jsem z něj necítila. Žádnou toxickou magii," řekla jsem zlomeným hlasem. „Musela bych přece poznat, že je Travič. Měla jsem něco tušit."

„Tos nemohla," oponoval mi Ryker okamžitě. „Existují způsoby, jak typický pach maskovat. Například speciální tinktury, které ti můžou dát vůni úplně jiného mága."

Překvapeně jsem na něj zírala a znovu si uvědomila, že vlastně nic nevím. A i když jsem se toho za posledních pár týdnů tolik naučila, pořád to nestačí. To zjištění mi doslova vyrazilo dech. Plíce jsem měla jako ve svěráku a ucítila jsem nával paniky.

„Dýchej, Avery," nařídil mi Ryker.

Zalapala jsem po dechu. „Cože?" zaskřehotala jsem a konečně ucítila, jak se mi do očí derou slzy a vztek a smutek přebírá vládu. „Jak to mám udělat? Byla jsem zrazená. Ten parchant pořád pobíhá po New Yorku, zatímco všichni věří, že jsem to Isle udělala *já*!" Když jsem si vzpomněla na Adamův zděšený obličej, ztěžka jsem polkla. Pak jsem se otočila a podívala se na Rykera. „Jak můžu dýchat, když moje nejlepší kamarádka… když Isla…" Zbytek mých slov se ztratil v tichém zármutku. „Myslíš, že je mrtvá, Rykere? Myslíš, že ji zabil?"

Od chvíle, kdy se mi Isla zhroutila do náruče, jsem se tahle slova bála vyslovit. Od okamžiku, kdy na její porcelánově bílé pleti začaly tančit stříbrné žilky, až se jí seběhly kolem rtů a já jsem ucítila chlad jejích paží na svých.

Ryker ztuhl a sevřel volant ještě pevněji. Na odpověď jsem musela čekat několik vteřin, ale když nakonec zaznělo jeho

napjaté „To nevím, Avery“, všechno ve mně pokleslo. Neřekl „To si nemyslím, Avery“, bylo to spíš „Nevím, ale rozhodně to tak vypadalo, Avery“.

Přejela jsem si rukama přes obličej, setřela slzy a prohmatala ty zatracené večerní šaty, které jsem stále měla na sobě. Ty, které mi dala Isla. Ale v úzké postranní kapse jsem nic nenašla. Můj mobil byl pryč. Nemohla jsem si vzpomenout, jestli jsem ho nechala v salónu, nebo jsem ho ztratila při našem útěku. Ale asi to bylo jedno.

„Ztratila jsem telefon. Musíš mi půjčit svůj,“ otočila jsem se na Rykera. Sice jsem nebyla zrovna v situaci, kdy bych mohla klást požadavky, ale teď, když konečně pominula moje otupělost, jsem cítila obrovský vnitřní neklid. Musela jsem to vědět.

„Na co ho potřebuješ?“

„Chci vědět, co píše tisk. Co je na internetu. Jsou to jenom dvě hodiny, ale Isla je celebrita. Někdo už určitě něco napsal nebo sdílel, i kdyby to byl jenom jeden ze svatebních hostů. Jestli je Isla… musím to vědět!“

„V žádném případě!“ Stiskl rty a prudce zavrtěl hlavou. „Vypnul jsem GPS a data, aby nás nikdo nemohl vysledovat.“

Vytřeštila jsem oči. Ale než jsem se zeptala, došlo mi to. Policie po nás pravděpodobně pátrá. Vždyť Ryker se vloupal do sídla Kennedyových a odrovnal dva bodyguardy. A já jsem byla – nejspíš podle půlky New Yorku – hledaná vražedkyně. Nebo přinejmenším ta, která dopustila, aby jí Isla zemřela v náručí.

Těžce jsem polkla. Adam by možná tohle nedorozumění dokázal objasnit. A jeho kolegové by mu naslouchali. Ale to, jak se na mě díval – ta hrůza v jeho očích, jako by nemohl uvěřit tomu, co jsem udělala. Měla jsem pocit, jako by mi

někdo kolem srdce omotal drát a pevně ho utáhl. Ta bolest mi málem vyrazila dech.

„Tak mě nech zavolat alespoň Ellisovi!“ Chudák můj velký bráška, pořád se o mě tolik bojí. A kdo ví, možná si teď i on myslí, že jsem vražedkyně.

„Avery, myslím, že vůbec nechápeš, v jak vážné situaci jsme!“ houkl na mě Ryker už naštvaně. Prsty měl pořád pevně sevřené kolem volantu a zamračeně zíral na prázdnou dálnici před námi. „Nikdo nesmí vědět, kam jedeme. Nejen kvůli nám, ale taky…“ Odmlčel se a trhl sebou, jako by málem řekl něco, co neměl. O vteřinu později se na mě podíval tak přísně, že jsem se vmáčkla ještě hlouběji do sedadla. „Nikdo nesmí nic vědět, Avery.“

Znovu mi do očí vhrkly slzy. Rychle jsem si je otřela. „Nic bych mu neprozradila. Jen jsem mu chtěla říct, že jsem to nebyla já. Nesmí si myslet, že…“ Zalapala jsem po dechu. Ryker se na mě podíval a já jsem mu pohled pevně opětovala, dokud se s odfrknutím neodvrátil. „Musím ho varovat, Rykere. Musí se přece taky dostat z New Yorku.“

„Opravdu si myslíš, že by odešel, aniž bys mu to vysvětlila? A že by si informace o hrozícím nebezpečí mohl nechat pro sebe? Protože jestli Kennedyovi zjistí, že něco ví a varuje ostatní, nemyslíš si, že ho zavřou?“ V jeho hlase byly stopy lítosti, ale pořád mluvil stejně tvrdě jako dosud. „Jsi jeho sestra, Avery. Zná tě. V žádném případě neuvěří, žes to byla ty.“

„Ale…“ *Co kdyby tomu přece uvěřil?* Možná má Ryker pravdu, že bych nemohla Ellisovi říct o nebezpečí, dokud bych si nebyla jistá, že dokážu zabránit explozi Zdroje. Ale ohledně Isly…

Ryker odvrátil pohled. Zarputile sledoval dálnici a potom dodal: „Za pár hodin si dáme pauzu a natankujeme. Pak zjistíme nějaké informace, ano?“

Sevřela jsem rty a zatnula zuby. Věděla jsem, že odporem nic nezmůžu. Musela jsem se podřídit, neměla jsem na výběr. Takže jsem jenom kývla a otočila hlavu k okénku.

Opravdu trvalo pár hodin, než jsme narazili na sjezd z dálnice. Během té doby jsme mlčeli. Snažila jsem se zaměřit na stromy a značky, které kolem nás ubíhaly, ale měla jsem v hlavě chaos.

Místo úvah o tom, co se stalo Isle a z čeho mě Společnost mágů pravděpodobně obvinila, jsem myslela na svou rodinu, kterou jsem nechala za sebou a která byla vydaná na pospas divoké magii stejně jako Veda. A myslela jsem i na Adama. Na jeho zděšený výraz, široce rozevřené oči a nevěřícný pohled, kterým těkal od Isly ke mně. A na otázku, která mě bolela ještě teď: *Cos to udělala, Avery?*

Nenápadně jsem si přejela rukou po hrudníku, abych uvolnila tlak, ale nepomohlo to. Nemohla jsem mu vyčítat, že mě podezíral. Bylo to stejné jako u Devona, kdy jsem mimoděk použila svoje toxické síly. A stejné jako s jeho sestrou Emily.

Když Ryker konečně odbočil k čerpací stanici, slunce už pomalu zapadalo. Bylo to po dlouhé době poprvé, co jsem se na něj znovu obrátila. Hlava mi ztěžkla únavou a beznadějí z naší situace. Také Ryker vypadal zničeně. Byl pořád hodně napjatý, což bylo jasně vidět na svalech jeho paží. Ale snažil se zachovat neutrální výraz. Možná kvůli mně. Aby mě nezneklidnil ještě víc, než jsem už byla.

Najednou mi bylo líto, jak jsem s ním mluvila. Že jsem mu vlastně ani nepoděkovala, i když mě zcela evidentně zachránil. Ale netušila jsem, jaký má plán. A co to bude znamenat pro mě. Jestli to nebude z deště pod okap. Nicméně se zdálo, že se Ryker snaží, abych se s ním cítila v bezpečí. A docela se mu to dařilo. Překvapivě jsem se s ním opravdu

cítila chráněná. I přesto, že jsem věděla, co udělal, a přesto, že mi neřekl, kam jedeme. Nebo co to všechno znamená.

Odkašlala jsem si. „Díky," řekla jsem, když zastavil u stojanu a odepnul si pás.

Ztuhl a překvapeně se na mě podíval. „Za co?"

I když mi ani v nejmenším nebylo do smíchu, z jeho reakce mi přece jenom trochu zacukaly koutky. „Zachránils mě. Bez tebe bych teď nejspíš byla ve vazbě nebo bych možná dopadla ještě hůř." Polkla jsem a mírně zavrtěla hlavou. „Ať už mě vezmeš kamkoli, bude to pravděpodobně vždycky lepší než to, co by mě čekalo v New Yorku."

Ryker chvíli váhal. „Možná by ti víc pomohlo, kdybych svědčil ve tvůj prospěch. Ale…"

„Ale kdo ví, jestli by někdo věřil hledanému zločinci?" Slabě jsem se usmála a mávla rukou. „To je v pořádku, rozumím ti. Opravdu. Na tvém místě bych pravděpodobně reagovala stejně."

Ryker pomalu přikývl a zamyšleně si mě prohlížel. Pak vytáhl z kapsy mobil a podal mi ho.

Překvapeně jsem se na něj podívala.

„Pokud znáš číslo nazpaměť, zavolej bratrovi. Ale ze skrytého čísla, aby ho nikdo nemohl dohledat," řekl vážně. „A buď co nejstručnější. V žádném případě mu neříkej, kde jsme, ano? Pověz mu jenom to, co je pro tebe důležité."

Stiskla jsem rty a polkla. V krku se mi najednou udělal knedlík. Ellisovo číslo bylo jediné na světě, které jsem znala zpaměti, popředu i pozadu. „Dobře," zašeptala jsem chraptivě.

Ryker přikývl a vystoupil z auta, aby doplnil nádrž.

Několik vteřin jsem na jeho mobil jenom bez pohnutí zírala. Strach z toho, co mě může čekat, byl příliš velký. Až když Ryker dotankoval a byl na cestě zaplatit, sebrala jsem

poslední kousek odvahy a vytočila Ellisovo číslo. Telefon zvonil dlouho, připadalo mi to jako celá věčnost. Slyšela jsem, jak mi v hlavě buší tep. Když to bratr konečně zvedl, na chvíli jsem ztratila dech.

„Haló?“ ozval se unaveně.

Polkla jsem a chvíli bojovala se slzami, které se mi draly do očí. Pak jsem přidušeně hlesla: „Ellisi…“

Během vteřiny se jeho nálada úplně změnila. „Avery!“ Zněl zděšeně a jeho hlas byl plný paniky. Další slova se ze sluchátka už řinula jako záplava: „Kde sakra jsi? Co se stalo? Jsi zraněná? Potřebuješ pomoc? Řekni mi, kde jsi!“

Slyšela jsem zacinkání. Jeho svazek klíčů. Kdybych mu řekla, kde jsem, okamžitě by nasedl do auta a jel pro mě. Bez ohledu na to, co se stalo. To mi znovu vehnalo slzy do očí.

Rychle jsem je setřela. Už mi nezbývalo moc času, protože Ryker se vracel k autu. Kapuci měl staženou do obličeje a pohledem nervózně těkal kolem.

„Nesmíš jim věřit,“ řekla jsem rychle. Hlas se mi třásl, ale snažila jsem se trochu uklidnit, aby se o mě nebál. „Nic jsem neudělala, Ellisi. Přísahám ti na všechno, co je mi svaté, i když toho moc není. Ale musíš mi věřit.“

Několik vteřin bylo ticho a potom Ellis řekl: „Dobře.“ Jenom jedno jediné slovo. Úleva mě málem přemohla. „Avery, mluv se mnou.“

„Už nemůžu,“ zašeptala jsem. „Ale zase se ti ozvu. A doufám, že se brzy vrátím. Teď je hlavní, že je všechno v pořádku a že jsem v bezpečí. A že jsem nic neudělala, rozumíš?“

Samozřejmě, že to v pořádku nebylo. Sténání, které se ozvalo na druhém konci linky, mluvilo za všechno. „Avery. Co jim mám vlastně říct?“

„Nic. Prostě jim nic neříkej. Tenhle rozhovor nikdy neproběhl. A pokud můžeš, co nejdřív vypadni z New Yorku.

Vezmi s sebou dědu a odejděte. Třeba k mámě a tátovi, ale… Pokud to jenom trochu půjde, zmiz. Je to tam nebezpečné."

„Avery, ty –"

Dveře u řidiče se otevřely a Ryker se zhroutil na sedadlo. Můj čas s Ellisem vypršel.

„Musím jít," přerušila jsem ho. „Vypadni z New Yorku. Já… mám tě ráda, Ellisi."

„Ave…" jeho hlas zněl prosebně.

Ale já jsem už ze sebe nic víc nedostala. Jednak jsem už neměla čas, jednak kvůli knedlíku, který se mi udělal v krku. A taky proto, že jsem se nedokázala rozloučit, přestože jsem netušila, jak dlouho bude trvat, než se znovu uvidíme. Takže jsem prostě jenom zavěsila. Srdce mi bušilo tak silně, až jsem se musela opřít a přitisknout si ruku na hrudník, abych se uklidnila. Ale slzy jsem už dál zadržet nedokázala.

Ryker chvíli mlčky seděl vedle mě a pak mi opatrně položil ruku na rameno. „Je mi to líto, Avery" bylo všechno, co řekl. Jako by za situaci, ve které jsem se ocitla, mohl on, a ne ta hrozná, nenáviděná magie, která ve mně kolovala.

A Nicholas.

Smutek se změnil v hněv a hněv v nenávist. K tomu chlapovi, který mi během několika minut všechno vzal. V tu chvíli jsem mu přísahala hořkou pomstu a už jsem ji skoro cítila na jazyku. Sama jsem byla trochu v šoku z toho, jak silný a mocný pocit to byl. Ale odteď jsem měla v hlavě jedinou myšlenku, a to že Nicholas za to, co udělal, zaplatí. Nejenom za to, co udělal mně, ale především za to, co udělal mojí nejlepší kamarádce.

„Avery, musíš se uklidnit."

Rykerův hlas se mi zařízl do mozku jako nůž, ale vytrhl mě z mého vzteku. Upíral pohled na moje ruce, a když jsem se podívala dolů, viděla jsem, jak mi po kůži tančí stříbrná

vlákna. Pulzující magie, která vysílala můj vztek přes celé paže až do konečků prstů. Skoro jsem ji vítala. Kéž bych tak mohla prostřednictvím svojí magie ublížit Nicholasovi. Opravdu jsem si přála, aby trpěl. Potom jsem se zhluboka nadechla a snažila se všechny ty stříbrné žilky stáhnout zpátky. Když pomalu zmizely, dostavila se hanba. Styděla jsem se, že jsem takhle přemýšlela o magii, která mě dostala do téhle zatracené situace. A hrůza, že mě vůbec napadlo použít ji proti jiné lidské bytosti, i když to byl Nicholas.

Najednou jsem se cítila strašně unavená a zoufalá. Za posledních pár týdnů jsem toho tolik zažila a nikoho jsem neochránila. Veda byla mrtvá a Isla pravděpodobně taky. Adam nejspíš věřil, že jsem to Isle způsobila já, stejně jako zbytek New Yorku. A pokud budu selhávat i nadále, tak zemřou všichni. Pokud nenajdu způsob, jak ho spoutat, Zdroj všechno zničí. I Ellise a dědu.

Ryker se trochu uvolnil. S povzdechem položil ruce na volant a tiše řekl: „Pumpař mi pověděl, že pár kilometrů odsud je motel. Je už dost pozdě a oba jsme unavení, takže dál pojedeme až zítra."

Nedokázala jsem ze sebe dostat ani slovo, zmohla jsem se jenom na přikývnutí.

Ryker nastartoval a já jsem zavřela oči, vyčerpaná a odevzdaná.

3

AVERY

Jeli jsme ještě dvacet minut, než jsme našli motel, který Rykerovi doporučila obsluha čerpací stanice. Byl trochu stranou od dálnice a osvětloval ho jen velký nápis, na kterém chyběla polovina písmen. Začínalo to „Rose“ a zbytek byl černý.

Přejela jsem pohledem nahnědlou budovu, která už tak bezútěšnou oblast opravdu nezdobila. Po obvodu dvoupatrové budovy motelu se táhl úzký ochoz s mnoha stejnými narezlými kovovými dveřmi, za nimiž asi nebylo možné očekávat hezky vybavené pokoje. Ale v tu chvíli mi to bylo jedno. Byla jsem tak unavená, že jsem se chtěla jenom schoulit pod přikrývku, bez ohledu na to, jak moc bude prožraná od molů.

Ryker zajel na parkoviště a vystoupil, aby pronajal pokoj. Zamyšleně jsem sledovala, jak kráčí po asfaltové ploše s kapucí staženou do obličeje. Přesně takhle šel i od benzínky: s uštvaným pohledem a nezvykle shrbeným držením těla. Jako by se tam stalo něco, o čem mi neřekl.

Zrak mi bezděčně sklouzl na mobil, který nechal ve dveřích auta, a najednou jsem si vzpomněla, že mi vůbec nic neřekl. Než jsme dojeli na pumpu, slíbil mi, že se pokusí zjistit něco o Isle a její rodině. A to, že po návratu vypadal tak rozrušeně, nevěstilo nic dobrého. Snažila jsem se odvrátit pohled od telefonu, ale hlavou už mi vířil bezpočet otázek, které jsem si neustále kladla od chvíle, kdy jsme utekli. Přežila to Isla? Jaké lži teď Nicholas rozšiřuje? A komu teď všichni věří?

Určitě ne mně, protože já jsem byla během výslechu v šoku a mlčela. A potom jsem ještě zcela bez vysvětlení zmizela. Rychle jsem odvrátila pohled od telefonu, ale ta myšlenka se už nedala potlačit. Kousla jsem se do rtu, ještě asi vteřinu jsem se snažila odolat, ale pak jsem přes sedadlo řidiče bleskově sáhla pro Rykerův mobil. Displej se okamžitě rozsvítil a ukázal mi spoustu zpráv od nějaké Arianny. I když jsem se tomu bránila, můj mozek přesto zachytil pár slov, která napsala. *Nebezpečné* a *nemůžu uvěřit, že jsi*…

Ellis mi jednou ukázal trik, jak obejít zámek mobilu pomocí tlačítka fotoaparátu. A i když jsem se cítila opravdu provinile, udělala jsem to. Pak jsem zapnula internet a otevřela vyhledávač. Byla jsem si téměř jistá, že když si pospíším, nemůže se nic stát. Možná nás vůbec nikdo nehledá. Třeba je Ryker jenom přehnaně opatrný. A taky jsem nemohla přestat myslet na Islu. Dokud se nedozvím, co s ní je, bude mě to pořád hrozně trápit.

Ale už brzy jsem svojí všetečnosti litovala. Jakmile jsem totiž zadala do vyhledávače Islino jméno, vyskočil na mě obrázek… mě samotné. Nejdřív jsem byla tak šokovaná, že jsem jenom vytřeštěně zírala na svůj bledý obličej. Byl to starý snímek z doby, kdy jsem maturovala. Měla jsem tam tmavší vlasy a mladší tvář. Teprve potom jsem si všimla tučného titulku: **Proč si tahle žena přála smrt Isly Kennedyové?**

Srdce mi okamžitě spadlo až do kalhot. Skoro jsem nebyla schopná zpracovat všechna slova, která byla v článku. *Na útěku. Brutální čin. Zaskočená rodina. Policejní vyšetřování.*

Tohle byla mimo jiné i odpověď na otázku, proč je Ryker tak přehnaně opatrný. A proč po naší poslední zastávce začal spěchat ještě víc.

Hledala mě policie. Kvůli vraždě.

Moje prsty byly najednou úplně ledové. Už jsem chtěla pokračovat ve čtení, když se dveře vedle mě prudce otevřely.

„Co to děláš, Avery?"

Zvedla jsem hlavu a zírala na Rykera, který na mě nevěřícně třeštil oči zpod kapuce. Když sáhl po svém mobilu a vytrhl mi ho z ruky, provinile jsem stiskla rty.

„Říkal jsem ti přece, že musíme být opatrní!" zasyčel a vrhl krátký uštvaný pohled přes rameno. Na parkovišti jsme ale byli sami, kromě našeho tam bylo jen jedno další auto – stará kraksna, která pravděpodobně patřila někomu ze zaměstnanců motelu.

„Já… promiň… chtěla jsem se jenom podívat…" Zhluboka jsem se nadechla a snažila se pevně opětovat jeho pohled. „Nic jsi mi neřekl, Rykere. Co jsem měla dělat? Potřebuju vědět, co se stalo. Potřebuju vědět, kde jsme. A nejsem dítě, před kterým to můžeš skrývat, protože já dobře vím, že to víš. Viděla jsem to na tobě hned, když jsi vyšel z té benzínky."

Jeho výraz zjihl a vypadal, jako by se chystal něco říct, ale přerušila jsem ho, protože už jsem byla docela v ráži.

„Dostals mě z té situace v New Yorku a věř mi, jsem za to nesmírně vděčná – ale ani tohle ti nedává právo považovat mě za blázna. Takhle to nefunguje, jasný? Já se můžu ze sebe a svých myšlenek zbláznit."

„Já vím, Avery." Ryker obešel auto a k mému překvapení hluboce vzdychl a ztěžka klesl na sedadlo řidiče. Dveře nechal otevřené. Když jsem ho sledovala, jak si mne oči, uvědomila jsem si, že je vyčerpaný minimálně stejně jako já, ne-li víc. „Omlouvám se, dobře?" Přejel prstem displej svého telefonu, aby vypnul internet, a pak se na mě unaveně podíval. „Ale když jsem řekl, že ti nemůžu nic říct, myslel jsem to vážně. Opravdu nemůžu. Nicméně ti slibuju, že až dorazíme na místo, všechno se vysvětlí. Do té doby mi musíš věřit a musíš skutečně dobře poslouchat, co ti říkám. Nechci nás vystavit ještě většímu nebezpečí, než jaké nám právě hrozí."

Zírala jsem na něj. A i když pro mě byla celá ta situace tak neprůhledná a tolik věcí jsem nechápala, věřila jsem mu. Znovu jsem myslela na to, jak za mnou přišel večer před Islinou svatbou, aby mě varoval. Aby mi nabídl cestu ven, i když se tím sám vystavil velkému nebezpečí. Opravdu jsem neměla důvod mu nevěřit.

S vážným výrazem zvedl telefon. „Četlas to?"

Cítila jsem se uvnitř úplně prázdná, a tak jsem jenom zasmušile přikývla. „Hledají mě jako vražedkyni."

„Ano, to je přesně to, co jsem zjistil na té benzínce. Rozesílají hlášení o hledané osobě, ale já jsem odtamtud odešel dřív, než mi ho stačili ukázat. A nechtěl jsem tě ještě víc zneklidňovat. Samozřejmě vím, že nejsi malé dítě, na které musím dávat pozor, ale cítil jsem, že bych tě měl těch stresů ušetřit. Prožila sis toho hodně. A já jsem se chtěl nejdřív ujistit, že mám skutečně všechny informace." Tvrdost z jeho pohledu se teď úplně vytratila, a dokonce se mi zdálo, že mu lehce zacukaly koutky. Byl to opravdu… úsměv? „Takže jsem se mrkl na internet. A policie po nás opravdu pátrá kvůli tomu, cos údajně udělala. A ano, naše

situace je skutečně mizerná a my musíme být velmi opatrní. Nicméně… ty nejsi hledaná kvůli vraždě… ale jenom kvůli pokusu o ni."

Chvíli mi trvalo, než mi došel význam Rykerových slov. Ale jakmile mi ta informace pronikla do mozku, moje srdce prudce poskočilo. „Isla… není mrtvá?"

Zavrtěl hlavou a jeho úsměv se rozšířil. Byla na něm jasně viditelná úleva. „Ne. Žije. Ale je v kómatu."

Kvůli tomu, co jí udělal Nicholas. Nevěděla jsem, proč ji nezabil – možná jeho magie není tak silná –, ale na tom nezáleželo. Najednou už svět nebyl tak úplně černý a situace tak beznadějná. Cítila jsem v sobě maličký plamínek naděje, ale taky silné odhodlání. Nějakou vnitřní sílu, která se ve mně rozhořela a kterou jsem už nemohla uhasit.

„Musíme je varovat. Ji a její rodinu. Ten, kdo ji chtěl zabít, je Nicholas. A právě on teď nejspíš sedí vedle ní na posteli, drží ji za ruku, jako by byl jejím hrdinným zachráncem, a přitom je to sprostý vrah!" prohlásila jsem naštvaně. A obrázek situace, která se mi v tu chvíli objevila v hlavě, mě opravdu rozzuřil.

Ryker však zavrtěl hlavou. „Co chceš dělat? Zavolat jim? Proč si myslíš, že by ti teď uvěřili?"

Sevřela jsem rty. „Musejí mi uvěřit!" vykřikla jsem. „Nejpozději až se Isla probudí." Najednou mnou projel záblesk uvědomění a zděšeně jsem zalapala po dechu. „Tedy pokud jí vůbec dovolí, aby se probudila."

„Teď je se svou rodinou, a jak znám Kennedyovy, nespustí svou milovanou dceru z očí ani na vteřinu. Takže v současné chvíli jí pravděpodobně nemůže ublížit. A jakmile se probudí a potvrdí tvoji verzi příběhu, budeme se moct vrátit do New Yorku. Ale do té doby bych byl rád, kdybych neskončil ve vězeňské cele, pokud by ti to nevadilo."

Nevrle jsem zabručela. Ryker měl samozřejmě pravdu. I když se mi to nelíbilo, nedalo se v tenhle moment skutečně nic dělat. „Takže jsme dál na útěku?"

„Ještě chvíli ano." Pokývl a bradou ukázal na motel. „Ale dnes už ne. Musíme si odpočinout a načerpat nové síly. Zamluvil jsem pokoj a teď koupím něco k jídlu a pití. Můžeš jít nahoru a převléknout se." Otočil se a sáhl na zadní sedadlo pro tašku, kterou mi potom podal. „Moje tepláky, tenisky a tričko ti budou asi velké, ale myslím, že to bude určitě pohodlnější než večerní šaty a boty na podpatku."

„Díky." Vzala jsem si tašku a klíč s číslem pokoje. Na okamžik jsem pocítila nutkání požádat ho, aby mě nenechával samotnou. Byla jsem vystresovaná vším, co se stalo, hlavně však tím, že mě hledá policie pro pokus o vraždu. Ale posledních pár let jsem se tak jako tak vším prokousávala sama. Takže jsem si řekla, že nepotřebuju, aby u mě někdo stál a držel mě za ruku. Proto jsem jenom přikývla a vystoupila z auta. Pro jistotu jsem se trochu přikrčila a kolem nízké budovy s recepcí proběhla s odvrácenou tváří.

Pokoj, který Ryker zarezervoval, byl v horním patře motelu. Stačilo vyběhnout menší schodiště, nanejvýš dvacet schodů, ale mně to připadalo jako výstup na vysokou horu. Byla jsem neuvěřitelně unavená, takhle vyčerpaná jsem se snad ještě nikdy v životě necítila. Když jsem otevřela dveře pokoje, okamžitě mě do nosu udeřil pach prachu a naftalínu, ale v tu chvíli mi to vůbec nevadilo. Spatřila jsem manželskou postel, o kterou se pravděpodobně budu muset dělit s Rykerem, nízký prádelník a dveře, které nepochybně vedly do koupelny. Nic víc nepotřebuju.

Hodila jsem sportovní tašku na postel, vytáhla z ní tmavé tepláky s bílým tričkem a odšourala se do koupelny. I když mi už nezbývala téměř žádná energie, dovlekla jsem se do

sprchy. Horká voda začala téct už po pár vteřinách a já jsem se okamžitě začala cítit jako v nebi. Chvíli jsem si užívala uklidňující proud teplé vody, ale potom jsem ji vypnula, aby zbyla i na Rykera. Osušila jsem se, oblékla si tepláky a tričko a propocené večerní šaty, které mi půjčila Isla, jsem složila do sportovní tašky. Než jsem je uložila, zamyšleně jsem je přejela rukou. Snad se moc nezmačkají, než budu mít příležitost jí je vrátit. A taky doufám, že si s ní už v blízké budoucnosti budu moct promluvit.

Když jsem se vrátila do pokoje v čistém, ale opravdu příliš velkém oblečení, Ryker právě vcházel. Zabouchl za sebou dveře a konečně si stáhl z hlavy kapuci. Potom mi podal zabalený sendvič a hodil na postel zbytek koupeného občerstvení: chipsy a sušenky. Okamžitě mi hlasitě zakručelo v žaludku. Kdy jsem naposledy něco jedla?

„Díky," vzdychla jsem toužebně a zakousla se do sendviče tak nenasytně, až jsem málem snědla i kousek obalu.

Ryker se usmál a s rukama založenýma na prsou se opřel o zeď naproti posteli. „Až se najíš a já se osprchuju, měli bychom se pár hodin vyspat. A ráno musíme odjet co nejdřív, abychom na sebe neupozornili."

Překvapeně jsem se na něj podívala. „A co tvoje auto? Stojí pořád venku?"

„O to jsem se postaral."

Zvedla jsem obočí, ale ve skutečnosti mi to bylo jedno. Rozhodla jsem se Rykerovi důvěřovat. A o jeho machinacích jsem vlastně ani nechtěla moc vědět. „Dobře."

„Dobře," napodobil mě pobaveně a zatleskal. „Za chvíli jsem zpátky," řekl a zmizel v koupelně.

Dojedla jsem zbytek svého sendviče a potom se schoulila pod peřinu. Ale protože mě ticho, které se najednou v pokoji místnosti rozhostilo, podivně zneklidnilo, zapnula

jsem televizi a nechala běžet nějaký dětský kanál s kreslenými filmy. Na to, abych sledovala zprávy, jsem byla příliš nervózní. A Ryker měl pravdu: potřebovali jsme se vyspat. Předtím jsem se ale musela nějak zklidnit.

Ryker se sprchoval ještě kratší dobu než já. Když vyšel z koupelny a viděl mě ležet v posteli až po bradu obloženou otevřenými sáčky chipsů a sušenek, zasmál se. „Tohle je stránka, kterou jsem u tebe nečekal, Avery. Vždycky ses chovala tak cool."

„Jsem žena mnoha tváří." Zvědavě jsem se na něj podívala. „Tohle je asi chvíle, kdy se začínáme víc poznávat. Můžu ti tedy položit pár otázek? Je tu totiž několik věcí, které by mě opravdu zajímaly."

Na okamžik ztuhl a potom si dal ruce v bok. „Ne," odpověděl s lehkým úsměvem. „Ale slibuju, že ti už brzy povím víc."

„Pro mě za mě." Potlačila jsem odfrknutí. Pokud si chtěl svoje tajemství ještě udržet, tak prosím. Byla jsem příliš unavená na to, abych je z něj páčila nebo se tím trápila. „Ale je tu ještě něco, na co musím pořád myslet: Jak je možné, že Nicholas je Toxik?" Trochu jsem přimhouřila oči. „Jeho rodiče jsou známí Vypravěči. A dva Vypravěči přece nemůžou mít Traviče. Nebo je to u Toxiků snad jinak?"

„Ne, Toxici jsou taky Traviči." Ryker pokrčil rameny, jako by ho to nezajímalo tolik jako mě. „A když se ptáš, opravdu je na tom něco divného." Chvíli si zadumaně prohlížel naši velkou postel. „Nemáš nějaký problém s tím, že budeme spát v jedné posteli? Jestli ano, tak se můžu přestěhovat na gauč."

Přestala jsem se v myšlenkách zabývat Nicholasem, protože mi bylo jasné, že sama na nic nového nepřijdu, a mávla jsem rukou. „Vůbec ne. Pokud se mě nebudeš snažit pod

peřinou osahávat, tak s tím žádný problém nemám." Řekla jsem to sice jako vtip, ale v hlavě mi okamžitě naskočilo: *Protože moje srdce už patří někomu jinému.* Hrudníkem mi projela bolest a pevně jsem stiskla rty.

Sakra, zakázala jsem si na Adama myslet, ale najednou jsem cítila obrovskou touhu zvednout mobil a zavolat mu. A všechno mu vysvětlit. Jak moc bych si přála, aby mi věřil, i když jeho pohled říkal něco jiného. A jak moc toužím po tom, aby mě ujistil, že všechno bude v pořádku. Věřila bych mu, aniž bych o tom musela jakkoli přemýšlet. Bože, jak strašně mi ten zatracený detektiv chyběl.

„Tak na to se můžeš spolehnout," řekl Ryker, pravděpodobně vážněji, než zamýšlel. Jeho slova zněla velmi podobně jako ta moje. Nejspíš to cítil stejně. Chvíli jsme na sebe zírali, než jsme se oba usmáli.

„Je to Isla, viď?" zeptala jsem se škádlivě.

Vykročil směrem k posteli a cestou pomalu zavrtěl hlavou a usmál se, jako by tu myšlenku považoval za absurdní. „Je to ten detektiv, viď?" Potom si lehl, založil si ruce za hlavou a upřeně pozoroval obrazovku. Viděla jsem ale na něm, že je myšlenkami úplně jinde. Stejně jako já.

„Radši mlč," zamumlala jsem zpod přikrývky, což ho znovu rozesmálo. Zamračila jsem se. „Ale to vůbec neznamená, že jsem nějaká zoufalka. Takže určitě nepotřebuju utěšovat, Rykere Lewisi, jasné?"

Zaskočila mu sušenka, kterou si právě strčil do pusy, a tentokrát jsem se smála já jemu. Napětí se zase trochu víc uvolnilo a nálada byla mnohem lepší. Mlčky jsme leželi vedle sebe v posteli, cpali se chipsy a sušenkami a sledovali kreslené filmy. A i když jsme byli na útěku a schovávali se ve špinavém motelu, necítila jsem se tak osaměle jako předtím. Nebo alespoň už ne tak beznadějně. A taky jsme

měla pocit, že jsme si s Rykerem ještě o něco bližší než doteď. Nejen proto, že mě zachránil, ale taky proto, že ho celá ta věc s Islou pravděpodobně trápila stejně jako mě.

Podívala jsem se na něj a jemně ho poplácala po rameni. „No, i když vlastně vůbec nevím, kdo jsi, jedno vím jistě: jsi dobrý chlap. A to mi stačí."

Rozesmál se, až se rozkašlal. „Odvrácená strana drsňačky Avery? Musím říct, že mě to trochu děsí."

„Vůbec ne, jenom jsem si o něco potřebovala otřít ruce. Měla jsem je trochu mastné."

Ryker mě plácl po ruce a já jsem ji se smíchem zase schovala pod deku. Ale zároveň mě v tu chvíli něco napadlo. Ta myšlenka mi uvízla v hlavě a nemohla jsem se jí zbavit. Ryker byl dobrý člověk. Stejně jako Isla. A já jsem je oba vtáhla do svého příběhu. Možná bych tedy měla odkrýt karty.

„Nemusíš mi prozrazovat svoje tajemství, ale já chci být k tobě férová," zamumlala jsem zpod přikrývky.

Ryker zabručel něco nesrozumitelného a já jsem zůstala pod peřinou, jako by to byla ochranná zeď mezi námi.

„To, že jsem Toxička, už víš. Bohužel, to není jediná z mých špatných vlastností."

„Být Toxik není špatná vlastnost, Avery. Ale mluv dál."

„Kromě toho jsem taky byla v gangu." Vydechla jsem a cítila, že se ve mně něco uvolňuje. „A proto jsem spolupracovala s detektivem Hayesem – chtěli jsme zničit Doriana Marse. Ten chlap je zločinecký boss, jeden z nejmocnějších v celém newyorském podsvětí. A já jsem byla velmi dlouho jeho podřízenou. Až moc dlouho. Míchala jsem speciální travičské nápoje, abych mu vehnala do náruče jeho oběti."

Ryker chvíli mlčel a potom se zeptal: „Proč?"

„Připojila jsem se k jeho gangu jako teenager, protože jsem se cítila vyloučená ze společnosti." Trochu jsem si stáhla

přikrývku, ale neodvážila jsem se na něj podívat. „A on tam pro nás prostě byl. Staral se o mě a ostatní děti. A nakonec nás požádal, abychom pro něj spáchali nějaké drobné přestupky, které se ale postupně stávaly závažnějšími zločiny, dokud jsme v tom nevězeli příliš hluboko. Potom po mně požadoval, abych mu splatila svůj dluh."

„To je ale hajzl."

Překvapeně jsem se na Rykera podívala a viděla, že se mračí.

„Takže další tvoje údajná špatná vlastnost je, že tě v pubertě napálil šéf gangu? Nech toho, Avery. V tom věku jsme pravděpodobně všichni dělali věci, na které nejsme hrdí."

„Jenže já jsem to dělala i v dospělosti."

„Ale zní to, jako bys neměla na výběr."

„Vždycky máš."

Ryker se vědoucně usmál. „Proto jsi přece spolupracovala s detektivem Hayesem, že?"

Zásah. Cítila jsem, jak se mi po tváři rozlévá úsměv.

Ryker mě trochu nemotorně poplácal po hlavě, než si založil ruce na prsou a pokračoval ve sledování animáků, jako kdybychom právě diskutovali o tom, jaké bude zítra počasí.

Ale i když náš rozhovor znovu probudil jakousi část temnoty v mém srdci, nedokázala jsem tak rychle vypnout myšlenkový kolotoč. O hodinu později, zatímco ještě pořád běžely dětské animáky, Ryker spal s kapucí přes obličej a s rukama stále založenýma na prsou, jako by i ve spánku byl pořád bodyguardem. Já jsem jenom ležela a zírala na tmavý strop. Snažila jsem se nemyslet na ty zděšené zelené oči, ale nemohla jsem si pomoct. Pak jsem musela usnout, protože když jsem procitla, bylo asi o dvě nebo tři hodiny víc. Slunce ještě nevyšlo, takže světlo v motelovém

pokoji bylo velmi slabé a v televizi teď běžel nějaký dokument o přírodě.

Zhluboka jsem si povzdechla, potom jsem se zvedla z postele a zamířila k oknu. Unaveně jsem si promnula obličej. Dnes jsem toho asi moc nenaspala. Budu vůbec ještě někdy schopná opravdu dobře a tvrdě spát?

Abych se skutečně probudila, trochu jsem rozhrnula žaluzie a zamžourala na kousek slunce, které už vykukovalo na obzoru. Chvíli jsem si užívala jeho teplé paprsky na obličeji a pak jsem se rozhlédla po okolí. Nikde jinde jsem nezaregistrovala žádné rozsvícené světlo, ale počet aut na parkovišti se přes noc zvýšil. Rykerovo auto jsem tam už opravdu neviděla, ale…

Srdce se mi zastavilo a v puse mi okamžitě vyschlo.

Policejní auto. Právě z něj vystoupili dva uniformovaní muži. Řidič něco říkal svému parťákovi, který potom ukázal na malou budovu s recepcí. Pak se oba pomalu dali do pohybu.

Nevěděla jsem jak, ale našli nás.

4

AVERY

Dvě nebo tři vteřiny jsem stála u okna a zděšeně zírala přes sklo. Byla jsem v šoku, úplně ztuhlá, neschopná pohybu. A když jsem se konečně mohla znovu pohnout, zdálo se mi, že jsem strašně zpomalená. Otočila jsem se, a teprve když se mi podařilo dostat ze sebe výkřik, zdálo se, že se čas vrátil do normálu: „RYKERE!“

Bylo to hlasité, zoufalé zaskučení, které však mělo okamžitý účinek, protože Ryker ihned vyskočil. Trochu zmateně se podíval mým směrem, a když mě uviděl stát u okna s vyděšeným výrazem a svěšenými rameny, únava z jeho očí najednou zmizela. Odhodil přikrývku a ocitl se vedle mě tak rychle, až jsem nadskočila. Jakmile dvěma prsty rozhrnul žaluzie a uvědomil si, co se děje, napnuly se mu svaly a jeho pohled ztvrdl jako čepel nože.

„Je to moje vina.“ Když jsem si vzpomněla na včerejšek, vyschlo mi v puse. Jak mě Ryker varoval a jak jsem ho ignorovala a zapnula internet, abych si vyhledala informace o Isle. A teď za moji neopatrnost zaplatíme oba.

Ryker zaťal čelist a potom se ke mně otočil. „Musíme se odsud co nejrychleji dostat."

Přikývla jsem, a protože se mi roztřásly ruce, objala jsem si rychle tělo pažemi. Teď už jsem se třásla celá a myšlenky v mojí hlavě divoce vířily. Co se stane, jestli nás chytí? Jsou tady opravdu kvůli nám, nebo jenom náhodou? Během příštích pár minut se rozhodne, jestli skončíme ve vězení.

Stop. Musím se uklidnit. Je jedno, jak moc o tom budu přemýšlet, naši situaci to nezmění. A nemůžeme to ani probírat. Ryker má pravdu: musíme odsud co nejrychleji zmizet. A samozřejmě tak nenápadně, jak to jenom bude možné.

Ryker už byl u dveří a rychle si přetáhl přes hlavu kapuci. Když se na mě podíval, párkrát krátce přikývl a jeho jantarové oči jako by jiskřily. Přiložil si ruku na rty a potom pomalu otevřel dveře. S bušícím srdcem jsem si k sobě přitiskla tašku a čekala na jeho pokyn. Pak kývl ještě jednou a oba jsme okamžitě vyběhli ven.

Na parkovišti v noci přibylo pár aut. Policisté museli být ještě pořád na recepci, ale jestli se opravdu ptali na číslo našeho pokoje, budou každou chvíli venku.

Ryker mě chytil za ruku a táhl mě ke schodům. Spěchali jsme dolů a snažili se při tom dělat co nejméně hluku. Znovu jsem si uvědomila absurditu celé situace. Ještě včera jsem byla na svatbě svojí nejlepší kamarádky. U nazdobeného stolu jsem v nádherných šatech jedla výtečnou polévku a pila šampaňské. A teď jsem najednou na útěku před policií. Za pokus o vraždu.

Když jsme dorazili na parkoviště (Ryker mě prakticky tlačil před sebou), srdce mi divoce tlouklo. Auto, které obstaral, byl černý sportovní vůz. Bylo mnohem méně nápadné než to předchozí a vůbec jsem si nedokázala představit, kde ho

tak rychle vzal. Ale to nebylo důležité. Teď záleželo jenom na tom, abychom se odsud co nejrychleji dostali.

Už jsem se natahovala po klice dveří u spolujezdce, když jsem najednou ucítila na hlavě obrovskou tíhu – ruku, která mě velmi silně zatlačila dolů. Podařilo se mi zdusit vyděšený výkřik a tiše jsem přistála do prachu vedle auta. S hrůzou v očích jsem se otočila. Ryker se choulil nade mnou a věnoval mi významný pohled, který doprovodil zavrtěním hlavou. Na parkovišti – jen pár metrů od nás – se ozvaly další kroky.

Dech mi uvázl v krku. Vůbec jsem neslyšela policisty vycházet z recepce, ale Ryker naštěstí ano. Protože jsem ležela na zemi, viděla jsem mezerou pod autem boty. A kus tmavě modrých nohavic. A za nimi další boty, vysoké, které nejspíš patřily recepčnímu.

„Pokoj 67?" Mužský hlas. Pravděpodobně patřil jednomu z policistů.

Odpověď recepčního jsem neslyšela, mluvil tišeji. Nebo možná šumění krve v mých uších bylo tak silné, že se ke mně nic jiného dostat nemohlo.

„Dobře," řekl znovu policista.

Doufala jsem, že se vydají nahoru do našeho pokoje, aby nás zatkli, a poskytnou nám tím drahocenný čas na útěk. Ale takovou laskavost nám samozřejmě neprokázali.

„Jdi nahoru," nařídil policista svému kolegovi. Jeho hlas zněl spíš jako vrčení. „Hlídej u dveří. Já zatím zkontroluju auta a potom přijdu za tebou. Nepouštěj se do žádných akcí. Nevíme, jestli nejsou ozbrojení."

Tak a jsme v háji. Našli nás a za chvíli nás zatknou. Během pár vteřin nás ten policista objeví. Vůbec jsem nechtěla myslet na to, co to bude znamenat pro Rykera – a hlavně pro mě. Budu vůbec ještě někdy volná? Daleko pravděpodobnější je, že mě nechají hnít za mřížemi za pokus o vraždu Isly.

Nebo mě vydají Kennedyovým, kteří mě okamžitě obětují Zdroji. Uvidím ještě někdy svoji rodinu? Nebo Adama? Při pomyšlení na něj se mi oči okamžitě zalily slzami.

Ryker se přesunul za mě. Podívala jsem se na něj, do jeho zvláštně klidné tváře, a najednou jsem v jeho ruce spatřila zbraň. Vytřeštila jsem oči. Pusa se mi otevřela v očekávání výkřiku, ale byla jsem tak šokovaná, že jsem nevydala ani hlásku. Policistovy kroky se přiblížily. Jeho nohy byly už skoro u auta, za kterým jsme leželi. Chtěla jsem Rykera poprosit, aby to nedělal. Aby na něj nestřílel. Ale on už byl připravený. Narovnal se a potom se ozvala ohlušující rána. Následovaly dva výkřiky. Jeden pocházel od policisty blízko nás, který ihned začal klopýtavě couvat. Jako druhý vykřikl jeho kolega. Ještě nestačil dojít ani ke schodům a podle hlasu se zdálo, že je jenom pár metrů od nás.

Nevěděla jsem, jestli Ryker prvního policistu zasáhl, protože se ihned schoval za dalším autem. Jeho kolega na něj zatím volal jakési varování. Střela vypálená naším směrem se zavrtala do dveří spolujezdce, které se Ryker právě snažil otevřít. Když kulka narazila na kov, ozval se tak ohlušující zvuk, až jsem si instinktivně přitiskla ruce na uši.

Co se to tu sakra dělo?

Nedokázala jsem uvažovat a jednat tak rychle jako Ryker, který mezitím skočil do auta a bleskově vrazil klíčky do zapalování. Potom stáhl okénko, vypálil další střelu a po ní ještě jednu. Pak něco vyhodil z auta, ozvala se slabší tupá rána a během pár vteřin nás zahalil hustý bílý kouř.

Všechno se to seběhlo tak rychle, že jsem se stále krčila na zemi vedle auta s rukama přitisknutýma na uších. Naštěstí jsem i přesto slyšela, jak mě Ryker volá, a opatrně jsem vstala. Auto se začalo rozjíždět. Ryker nejspíš nastartoval. To mě konečně vytrhlo ze strnulosti.

Policisté pořád něco křičeli a bylo to hodně blízko. Ale kvůli hustému kouři se očividně neodvážili přijít blíž. Pravděpodobně proto, že přesně nevěděli, kde Ryker je a jestli na ně zrovna nemíří.

Vrhla jsem se otevřenými dveřmi na sedadlo spolujezdce a rychle za sebou zabouchla. Kouř nevadil jen policistům, viditelnost byla horší všude. Kolem nás nic než bílo, kouř mě škrábal v krku i v plicích a srdce mi bušilo tak, že jsem myslela, že mi vyskočí z hrudi.

Jsme tak jako tak vyřízení! křičel můj vnitřní hlas. A potom ještě: *Střílel na policisty! Prostě na ně střílel!*

Ryker prudce šlápl na plyn a náhlé zrychlení mě doslova přišpendlilo k sedačce. Moje hlava byla úplně prázdná. Netušila jsem, jestli Ryker přes ten hustý bílý kouř vidí něco víc než já, nebo jestli zkrátka jenom riskuje, ale auto vystřelilo přes poloprázdné parkoviště jako blesk. O pár vteřin později jsme projeli kouřovou stěnou a já jsem před sebou uviděla dálnici. Ryker stočil volant, sešlápl plyn až k podlaze a auto se řítilo po silnici.

Otevřeným okénkem jsem slyšela výkřiky a výstřely, které se hlasitě odrážely od plechové karoserie auta. Vykřikla jsem, schoulila se a vmáčkla se ještě hlouběji do sedadla. Tohle byla absolutní noční můra. Jak se naše situace mohla během několika hodin ještě o tolik zhoršit?

Možná by bylo lepší jít na policii a udat se.

Možná by bylo lepší, kdybych se jim vzdala.

Pro mě i pro Rykera. Pro všechny, kteří se na celé té mizérii nějak podíleli.

Ale na to teď už bylo pozdě, už jsem neměla na výběr. Ryker nezastavil, a když jsem po pár minutách konečně dostala odvahu sundat si ruce z očí a ohlédnout se, viděla jsem jenom oblak prachu. Byla jsem si naprosto jistá, že nás

policie pronásleduje, ale proti Rykerovu novému sporťáku neměli šanci. Nechali jsme je za sebou, stejně jako možnost se z toho nějak dostat.

Znovu jsem se podívala dopředu a stiskla rty. Ryker jel stále nebezpečně rychle. Cítila jsem, jak se ve mně vzmáhají nepříjemné pocity a chtějí se dostat ven. Vlna nedůvěry a silný vztek, který jsem musela vrátit zpátky do svého nitra, abych neudělala něco unáhleného.

Svištěli jsme po dálnici strašně dlouho, připadalo mi to jako celá věčnost. Potom Ryker mírně zpomalil a vytáhl telefon, aby napsal textovou zprávu.

„Snažíš se nás zabít?" zasyčela jsem na něj, i když silnice byla úplně prázdná a šance, že svým bravurním řidičským uměním způsobí nehodu, se blížila nule. Ale byla jsem tak strašně naštvaná, že jsem potřebovala nějaký ventil.

„Popravdě se snažím o úplný opak." Než se na mě podíval, v klidu dopsal zprávu a zastrčil telefon do boční přihrádky ve dveřích auta. „Máš nějaký problém, Avery? Chceš o tom mluvit?"

„No, když se ptáš," zavrčela jsem a vztek ve mně doslova explodoval. „Střílels na policisty, Rykere! Ano, vím, že nás chtěli zatknout a že měli zbraně, ale to přece sakra… Vždyť jsi jim mohl ublížit, nebo je dokonce zabít! Oni dělali jenom svoji práci, a ty…" Nadechla jsem se tak zhluboka, až jsem ucítila pálení v plicích. „Tos neměl dělat. Bez ohledu na to, co si myslíš, že je v sázce."

Ryker chvíli zíral přímo před sebe, na šedou silnici. Pak se na mě krátce podíval a jeho napjaté tělo se trochu uvolnilo.

A potom se rozesmál. Ano, skutečně se smál.

Překvapeně jsem zmlkla, ale vztek se okamžitě vrátil. „Připadá ti to vtipné?"

„Ne, vůbec ne. Ale s takovou reakcí jsem fakt nepočítal." Znovu sáhl do bočních dveří auta a do klína mi hodil pistoli, kterou právě použil.

Srdce mi poskočilo a instinktivně jsem ji chytila. Strašně jsem se lekla a bála se, že prostě vystřelí a v plné rychlosti nás oba zabije. Ale když ji moje prsty sevřely, ucítila jsem, že s ní není něco v pořádku. Byla příliš lehká na to, aby byla… skutečná.

„To byla jenom výstražná střela," řekl Ryker. Jeho hlas zněl pobaveně, ale výraz měl vážný. „Nikdy bych nevystřelil na nevinného člověka, Avery. Udělej mi prosím laskavost a zapamatuj si to."

Trochu zahanbeně jsem pohlédla na pistoli ve svých rukou. Zase jsem to udělala. Nevěřila jsem Rykerovi, i když mi k tomu nedal žádný důvod. I když mě vlastně pořád chránil, už od chvíle, kdy se objevil v dědově bylinkové zahradě pod střechou našeho domu, aby mě varoval.

Znovu jsem stiskla rty a podívala se na něj. „Cos myslel tím, že s takovou reakcí jsi nepočítal? S čím přesně jsi nepočítal?"

Zabručel, jako by potřeboval trochu času, aby si mohl rozmyslet odpověď. Pak tiše řekl: „Nepočítal jsem s tím, že se na mě budeš zlobit proto, že střílím na lidi, kteří tě chtějí zatknout. Musíš si uvědomit, že pokud skončíš ve vězení v New Yorku, Kennedyovi to budou mít snadné. A ty potom beze všech pochybností skončíš jako oběť Zdroje. Nebudou váhat ani chvilku a připraví tě o život. Aby zachránili sebe, New York a způsob života, který vedou."

V autě se rozhostilo naprosté ticho. Jak mi pomalu docházel smysl jeho slov, usadil se mi na prsou silný tlak. Samozřejmě jsem tohle všechno věděla. A bylo mi jasné i to, že kdyby mě zatkli, tak by to pravděpodobně znamenalo

moji smrt. A přesto to v okamžiku, kdy Ryker vytáhl zbraň, najednou nebylo podstatné.

„Já jenom nechci, aby kvůli mně někdo zemřel," řekla jsem tiše a znovu jsem se pohroužila do sebe.

Ryker jenom nepatrně zavrtěl hlavou, ale neřekl nic.

V očích mě pálily slzy, ale přinutila jsem se je zatlačit. Beze slova jsme pokračovali v jízdě po dálnici, dokud jsme za necelou hodinu nedorazili do dalšího malého města. Netušila jsem, komu Ryker psal, ale když jsme na odlehlé čerpací stanici zastavili a vystoupili, čekalo tam na nás nové auto. Černý, trochu otlučený džíp. Na sedadle spolujezdce ležela hřejivá oversized mikina s kapucí, která krásně voněla aviváží. Oblékla jsem si ji místo té, co jsem měla od Rykera, aniž bych se na cokoli vyptávala. Ryker se taky převlékl, staré oblečení zahodil do odpadkového koše, nasadil si čepici kšiltem dozadu a pak bez jakéhokoli vysvětlování nasedl do auta a odjeli jsme.

„Opravdu ses připravil na všechny eventuality?" zeptala jsem se, když jsme opouštěli město, a cítila se trochu uvolněněji.

Rykerovi lehce zacukaly koutky. „Ano, jak nejlépe jsem mohl. A na všechno ostatní mám… lidi."

„Lidi. Jasně." Přitáhla jsem si kolena k tělu a zírala z okna na ceduli, která stála za městečkem. Snažila jsem se přečíst nápis na ní, ale písmena se mi rozmazala před očima. „Byla to moje chyba, viď? Že nás policie našla?" Pořád jsem musela myslet na svůj krátký výlet na internet. Otočila jsem se na Rykera s předstíraným širokým úsměvem. „Takže jestli máš chuť mě vykopnout z auta, nebudu se na tebe zlobit. Pochopím to, opravdu."

Odfrkl si a rozesmál se. „Nemyslím si, že za to mohlo tvoje krátké připojení. To spíš já. Měl jsem být opatrnější

a asi vyměnit auto dřív, nevím. Ale rozhodně to nebyla tvoje chyba." Krátce se na mě podíval a pak se znovu zaměřil na silnici. „Nedělej si starosti."

To se snáz řekne, než udělá.

Opřela jsem se o dveře a lhostejně zírala ven, aniž bych si něčeho pořádně všímala. Moje myšlenky se stále vracely ke stejným událostem. K divoké honičce s policií. Ke svatební hostině a Isle v mojí náruči. K Adamovi a jeho zoufalému pohledu, který už nejspíš nikdy nedokážu vymazat z hlavy. K Nicholasovi, tyčícímu se nad námi s překvapeným výrazem, ale taky s nebezpečným leskem v očích. Se zvláštním světlem jeho magie.

Je Toxik stejně jako já. Ale je to vůbec možné? Pořád jsem to nechápala. Jak to mohl tak dlouho skrývat před lidmi, kteří ho milovali? Nebo to věděli a taky to tajili? Vlastně jsem si to ani při nejlepší vůli neuměla představit. Děly se v Denveru stejné věci jako v New Yorku? Byli i tam Toxici obětováni? Ale možná to Nicholas stejně jako já věděl jen krátce. Mohla jsem tomu všemu zabránit, kdybych byla jenom trochu pozornější?

Nejspíš bych se měla přestat trápit věcmi, které nemůžu změnit, a smířit se s tím, že můj život je teď jeden velký chaos. Chaos, který prostě nedokážu rozmotat. Alespoň ne právě teď.

A po zbytek cesty tichými ulicemi a během krátkých přestávek na WC se mi to málem povedlo. Když se setmělo a Ryker zaparkoval za nějakými starými průmyslovými budovami, ukrytými ve stínu jiných vysokých domů, mohli jsme se oba trochu prospat. Z vyčerpání, které se v mém těle usazovalo po celé dny a zdálo se, že nemá konce, jsem se cítila úplně prázdná. Ta strašlivá únava se začala střádat od chvíle, kdy jsem objevila svoje schopnosti a v uličce za *Rhapsody* omylem

zabila Devona. Ale jakmile jsem se schoulila na sedadle spolujezdce a přehodila si přes sebe teplou mikinu jako přikrývku, téměř okamžitě jsem usnula.

Jenže můj spánek byl všechno, jenom ne klidný. Pronásledovaly mě divoké sny o temných stínech, které se nade mnou shromažďovaly. Zdálo se mi, že stojím u newyorského Zdroje a kolem mě plane ochromující žár přetékající magie. Cítila jsem na kůži exploze, které otřásaly celým mým tělem a vysílaly bolest do každého sebemenšího nervu. Ta bolest byla tak paralyzující a intenzivní, že jsem nemohla ani křičet.

A potom – uprostřed největší erupce magie, která mě celou obklopovala, rozlévala se po mojí kůži, až pokryla každý centimetr mého těla, aby nakonec začala prosakovat póry dovnitř – jsem ve svém snu zemřela.

5

ADAM

„Potřebuješ pauzu."

Ash na mě vrhla svůj pověstný přísný pohled, který jsem od té doby, co jsme spolu začali pracovat, viděl už mnohokrát. Obvykle bylo těžké ho ignorovat, ale dnes jsem to přesto udělal. Ani jsem nezvedl oči od počítače a místo toho si už asi podesáté přehrál soubor, který mi přišel před půl hodinou.

Bylo to video z bezpečnostní kamery umístěné na stěně za budovou, kde se konala svatba Isly Kennedyové. Podesáté jsem se díval, jak Ryker táhne Avery za paži přes chodník směrem k ulici. Sledoval jsem, jak naskočili do auta a odjeli. Než zmizeli, stačil jsem si všimnout Averyina prázdného výrazu a Rykerova uštvaného pohledu.

Když jsem si video pustil pojedenácté, Ash si nahlas povzdechla a posadila se na kraj mého stolu. „Slyšels mě, nebo tvoje mysl bloudí někde, kde tě nikdo nemůže zastihnout?"

„Pokud mi chceš pomoct, jsi vítaná. Můžeš prohlédnout další videa. Ale jestli mi pomoct nechceš, tak mi udělej

laskavost a zmiz," odpověděl jsem chladně, než jsem si video pustil podvanácté. Možná uvidím něco, co jsem při prvních jedenácti přehráních přehlédl.

Ash velmi dobře znala můj způsob komunikace uprostřed vyšetřování. Byla na to už zvyklá, protože na tomhle okrsku spolu pracujeme dost dlouho. Normálně by to respektovala a nechala mě na pokoji. Ale dnes to bylo jiné. Naklonila se do mého zorného pole, takže jsem se už jejímu pohledu nemohl vyhnout. „Adame, nenapadlo tě, že na tohle možná nejsi ten pravý?"

„Jak to myslíš?" Opřel jsem se, abych na ni dobře viděl, a snažil se, aby to nevyznělo moc naštvaně. „V tom, co dělám, jsem nejlepší."

„Ale v tomhle případě nejde jenom o práci."

Udělal jsem jí laskavost a pohlédl jí do tváře. Když zaznamenala můj ledový pohled, překvapeně zamrkala.

„Vždycky je to jen práce," řekl jsem tiše.

Zavrtěla hlavou. Podívala se na obrazovku a potom zpátky na mě. „Myslíš, že to byla Avery?"

Téhle konverzaci jsem zřejmě nemohl uniknout, takže jsem se rozhodl se do ní na chvíli zapojit. Znovu jsem se opřel a klidně ji pozoroval, i když ve skutečnosti jsem cítil všechno možné, jenom ne klid. „Důkazy mluví jasně proti ní."

„To vím taky, ale na to jsem se neptala."

Stiskl jsem rty. „Kdybys mě nechala pracovat, možná bych na to přišel."

„Adame, přestaň předstírat, že se tě to netýká. Tohle děláš vždycky. A já vím, že to tak není. Tak se mnou mluv, sakra."

Svedli jsme souboj upřených pohledů, ve kterém nikdo nechtěl prohrát. Ona proto, že se evidentně bála o můj psychický stav, a já proto, že jsem se opravdu ze všech sil snažil dělat svou práci. Pokoušel jsem se zahnat veškeré špatné

myšlenky a strachy, které by mě jinak převálcovaly. Držel jsem se jen s obrovským vypětím. Maska chladného a neosobního detektiva hrozila rozpadnutím jenom proto, že na mě ta zatracená ženská tak vyčítavě zírala…

Naštěstí mě osvobodilo hlasité zazvonění telefonu. Okamžitě jsem se zase posadil zpříma a udělal směrem k Ash odmítavé gesto. „Musím to vzít, takže kdybys laskavě sundala zadek z mého stolu…“

Moje parťačka se na mě ještě pár vteřin dívala, pak si povzdechla a sklouzla dolů. „Dobře. Přinesu kávu a pak ti pomůžu s těmi videomateriály.“ Rozzlobeně kolem mě proběhla a oddusala do kuchyňky. Cestou si něco tiše mumlala a já jsem zaslechl jenom slova „paličatý jako beran“. Pak jsem zvedl telefon.

„Detektiv Hayes, 42. policejní okrsek.“

„Hayesi, tady Windman.“

Když jsem na druhém konci linky uslyšel hlas svého kolegy, navzdory zdravému rozumu jsem pocítil osten zklamání. Jako by mi sem snad Avery po svém útěku mohla zavolat.

„Co se děje, Windmane?“

„Konečně jsem mluvil s doktorem o Isle Kennedyové. Pořád je sice v bezvědomí, ale jakékoli vnější vlivy jejího stavu lékaři vyloučili. Nemá žádná zranění a ani v krvi nenašli žádný jed ani nic podobného. Vím, že ten kluk Learyových říká něco jiného, ale Avery Bishopová jí očividně nic neudělala. Doktoři si myslí, že jde o infarkt.“

Zvedl jsem obočí. Vlastně mě ani nepřekvapilo, že se nic nenašlo. Nikdo na okrsku neznal skutečný rozsah Averyiných schopností, dokonce ani moji nejbližší kolegové z pracovní skupiny pro činy související s magií. To jsem věděl jenom já. A i když bych neměl, nebo dokonce nesměl, nechával jsem si to pro sebe. Ale tak jako tak to už stejně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Stříbro & jed: Esence vzpomínek**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.